

ΛΟΥΪΖΑ

— Τὴ βλέπεις, εἶπα στὴν Κλαίρη, τὴν ὥραιότερη ξανθὴ ἑταίρα τῆς Λατινικῆς Συνοικίας ἕνα ἀπόγευμα πού ἀκούγαμε τὴ μουσικὴ τῆς Φρουρᾶς τῆς Δημοκρατίας στὸ Λουξεμβούργο, τὴ βλέπεις αὐτὴ τὴ γεροντοκόρη πού εἶναι ντυμένη μὲ τὴ μόδα τῆς Δεύτερης Αυτοκρατορίας καὶ πού κυττάζει ἐπίμονα τοὺς μελαχροίνους νέους πού γι' αὐτοὺς κι ἐσύ τόσο τρελλαίνεσαι ; Ἦταν ἢ πιδ ὄμορφη κι ἢ πιδ φημισμένη ἑταίρα στὸν κόσμον τῶν ρομαντικῶν κι εὐθυμων νέων πού κατοικοῦσαν τὴ συνοικία, — σ' ἐκεῖνα τὰ χρόνια... Στῆς γιορτὲς τοῦ Μίῃ ἦταν πάντα βασίλισσα τῆς ἀριστερῆς ὄχτης κι ὅταν ἢ λουλουδένια της πομπὴ περνοῦσε ἀπὸ τὰ μεγάλα βουλευθάρτα πολλὲς ἦταν ἐκεῖνες ἢ μεγαλώνουμες ἑταῖρες πού κάρφωναν πάνω της τὰ μάτια μὲ ζήλεια... Καθότανε κοντὰ στὸ μικρὸ Λουξεμβούργο κι εἶχε δικὰ της ἐπιπλα ρυθμοῦ Λουδοβίκου Δεκάτου Πέμπτου. Τὸ χειμῶνα ἔδινε τσάγια σὲ φίλες καὶ σὲ καλλιτέχνες πού κατόπι περάσανε φημισμένοι στὴ δεξιὰ ὄχτη τοῦ Σηκουάνα κι ἔγιναν μέλη στῆς Ἀκαδημίας... Λέγανε πὼς εἶχε περιουσία στὴν Τράπεζα, γιατί ἕνας νέος κληρονόμος εἶχε αυτοκτονήσει ὕστερα ἀπὸ δυὸ χρόνια ζωὴ μαζὺ της γιατί δὲν εἶχε πιά νὰ τῆς προσφέρει κοσμήματα...

Τὰ χρόνια περνοῦσαν κι οἱ φοιτητὲς πού ξαναγύριζαν ἐπιστήμονες ἀπὸ τῆς ἐπαρχίης τους γιὰ νὰ γλεντήσουν λίγο στὸ Παρίσι, ζήτησαν πάντα νὰ τὴν δοῦν μὲ τρυφερὴ συγκίνησι... Περνοῦσαν ὅμως τὰ χρόνια κι ἢ ὥραία Λουΐζα—Λουΐζα τὴ λένε—τύχαινε νὰ πληρώνη ἢ ἴδια τὸ λικέρ της στὸ μπάρ, κι ἦταν βραδυὲς πού κοιμώτανε μόνη, — γιὰ ἀλλαγὴ ὅπως ἔλεγε. Μὰ δὲν ἦτανε αὐτό... Ἡ Λουΐζα δὲ γινότανε πιά Βασίλισσα τῆς Ἀνοιξῆς κι οἱ νέοι φοιτητὲς, ὅταν ἔμπαινε σὲ κανένα κέντρο, ἔλεγαν κάτι κρυφὰ στῆς νέες φιληνάδες τους κι ἔχαμογελοῦσαν...

Κι αὐτὴ πού δὲν εἶχε ἀγαπήσει κανένα στὰ χρόνια τῆς νεότητος καὶ τῶν θριάμβων, οὔτε κι αὐτὸν ἀκόμα τὸ νέο κληρονόμο πού

αυτοκτόνησε γιατί δὲν εἶχε πιά νὰ τῆς προσφέρει κοσμήματα, ἀγάπησε στὸ βασίλειμά της ἕναν μικρὸ μελαχροινὸ φοιτητὴ ἀπὸ τὴν Ἀργεντινὴ ποὺ τὴν παράτησε ὅταν τῆς ἔφαγε ὅλα τὰ χρῆματα ποὺ εἶχε στὴν Τράπεζα κι ἐπούλησε ὅλα της τὰ ἐπιπλα κι ὅλα της τὰ κοσμήματα...

Καὶ μιὰ μέρα, ἡ Λουίζα ἔγινε θυρωρὸς σ' ἕνα ἐπιπλωμένο σπήτι τοῦ βουλευτάρτου Μόν - Παρνάς...

— Ποῦ τὸ ξέρεις; μ' ἐρώτησε ἡ Κλαίρη πειραγμένη, ποιὸς ξέρει γιατί.

— Στὸ σπήτι αὐτὸ κάθουμαι, τῆς εἶπα. Λένε πὼς εἶνε τρελλή... Φοράει ἀκόμα μεταξωτὲς κάλτσες καὶ τὰ ροῦχα ποὺ τῆς περίσσεψαν ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, — ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τῆς Δεύτερης Αὐτοκρατορίας. Διαβάζει ρομαντικὰ μυθιστορήματα κι οἱ τοῖχοι τοῦ θυρωρείου της εἶνε σκεπασμένοι ἀπὸ φωτογραφίες της ποὺ τὴν παριστάνουνε ὡς βασίλισσα τῆς Ἀνοιξης. Ἔχει καὶ μιὰ ἰδιοτροπία: δὲν πέρνει ποτές φιλοδωρήματα ἀπὸ τοὺς νέους της νοικάρηδες, — ὅταν εἶνε μελαχροίνοι... Λένε πὼς εἶνε τρελλή' ξέρω ὅμως πολὺ καλὰ πὼς δὲν εἶνε...

Αὐτὴ τὴν ἱστορία ἔτυχε νὰ τὴ διηγηθῶ σὲ πολλὲς νεοφερμένες στὸ Παρίσι ἐταῖρες ἀπὸ τὴ Μασσαλία, τὴν Τουλῶνα, τὴ Λίλλη κι ἄλλες πληχτικὲς ἐπαρχίες, κι ὅλες γελάσανε ἀπὸ τὴν καρδιά τους γιατί τὴ βρῆκαν πολὺ εὐθυμη. Μόνο ἡ Κλαίρη πειράχτηκε καὶ δὲ μοῦ ξαναμίλησε πιά...

Κάποιος φίλος της μοῦ ἐξήγησε τὴν αἰτία: ἡ Κλαίρη ἦτανε τριάντα δύο χρονῶν κι ἦτανε Παριζιάνα ἀπὸ τὸ Παρίσι...